

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XIX, NR.7-8(219-220)/2015 BULETIN DE INFORMAȚII IULIE-AUG. 2015

Dialogul intercreștin între crize și speranțe

Intervenția mea la această masă rotundă nu se vrea nici pe departe să fie o analiză a situației dialogului intercreștin actual, care cunoaște o mare criză, ci doar o foarte modestă mărturie a unui păstor de suflete care trăiește în modul cel mai conștient marea dramă a dezbinării creștinilor. Îmi amintesc că cu mai mulți ani în urmă, am citit undeva un cuvânt care mi-a rămas profund înrădăcinat în suflet. Acest cuvânt sună astfel: Dumnezeu nu ne va judeca pentru că nu am reușit noi, cei de astăzi, să realizăm unitatea creștinilor pentru care s-a rugat Mântuitorul înainte de Patima Sa – pentru că ea este, în cele din urmă, darul Duhului Sfânt, Duhul unității – ci ne va judeca pentru că am rămas insensibili la rugăciunea Domnului "ca toți să fie una" și n-am suferit pentru groaznicul păcat al dezbinării în care ne complăcem și pe care o adâncim, cu voie sau fără de voie, spre marea sminteală a lumii.

Îmi continuam pe atunci studiile la Institutul de Teologie Ortodoxă "Sf. Serghe" din Paris, unde am ajuns după terminarea Teologiei la Sibiu și mai mulți ani de slujire preoțească la Catedrala episcopală din Alba-Iulia. Plecasem din țară cu o formație teologică foarte scolastică. La Catedra de "Teologie Dogmatică și Simbolică" învățasem foarte bine diferențele dintre cele trei mari confesiuni creștine pe care acum într-un mediu multiconfesional le puteam bine verifica.

Mai întâi, mare mi-a fost uimirea să descopăr la Paris o Teologie Ortodoxă deosebit de vie, în legătură permanentă cu izvoarele ei: Sf. Scriptură și Sf. Părinți și, mai ales, încadrată într-un mediu liturgic și duhovnicesc. Căci ni se amintea

adeseori: teologia fără Liturghie și fără viață duhovnicească poate nu numai să deformeze spiritul omului, ci chiar să-lucidă. "Litera ucide iar duhul face viu". Auzisem că Părintele Serghe Bulgakov (+ 1944), Profesor la Institut și unul dintre cei mai mari teologi ortodocși, făcea cursul său de Dogmatică numai după slujirea, împreună cu studenții, a Sf. Liturghii, pentru că zicea el:

"Cursul meu nu este decât expresia teologică a ceea ce am trăit în Liturghie". De aceea, ne sileam și noi studenții să participăm la tot programul liturgic, de altfel foarte bogat, al Institutului și să înțelegem cursurile și prelegerile teologice ca expresie a vieții Bisericii, adică a Prezenței în Duhul Sfânt, a lui Hristos în viața oamenilor și a lumii. Dumnezeu a rânduit ca aici la Sf. Serghe eu să studiez cu deosebire "Isihasmul" în care am descoperit concentrată toată Teologia și viața creștină. Pentru că în fond atât teologia cât și spiritualitatea trebuie să urmărească unirea omului credincios cu Hristos, care se produce în inimă - centrul tuturor facultăților active ale minții și ale voinței -, adică "locul" în care se concentrează întreaga ființă umană.

Toată viața creștină este în fond o călătorie spre locul inimii cu ajutorul harului Sf. Taine și al rugăciunii împreună cu asceza. "Unirea minții

și a inimii" sau "coborârea minții în inimă" - mîntea fiind o energie a inimii -, realizează, încetul cu încetul, unitatea omului launtric, în care se recapitulează întreaga natură umană și întreaga creație. Sfântul este omul universal, omul total, care nu mai este separat de nimeni și de nimic. În el toate frontierele, chiar și cele confesionale, sunt depășite. Paralel cu studiul am început să răspund numeroaselor invitații din lumea catolică dar și din cea protestantă (mai cu seamă reformată, căci protestantismul în Franța este de tradiție calvină) pentru a participa la diferite întruniri. De fiecare dată, constatam cu bucurie la partenerii mei de dialog, o sete autentică de rugăciune și de viață duhovnicească și, de asemenea, fascinația lor pentru mistica ortodoxă, în care ei descopereau elemente comune cu spiritualitatea catolică sau protestantă, în ciuda limbajului foarte diferit.

Dar mai mare mi-a fost uimirea să descopăr că multe din "clișeele teologice" cu care mă obișnuise teologia simbolică ortodoxă despre catolicism sau protestantism, ca de pildă teoria "harului creat", nu corespund sau nu mai corespund întru totul realității din aceste Biserici. Începeam, deci, să-i cunosc pe catolici și pe protestanți nu după ceea ce spun ortodocșii despre ei, ci după ceea ce spun ei înșiși. Să-i cunosc, mai ales, după exemplele nenumărate de călugări, credincioși, preoți și ierarhi angajați cu cea mai mare sinceritate într-o viață creștină de rugăciune și de slujire a semenilor. De când sunt episcop pentru românii din Germania și Europa Centrală - și până de curând și pentru cei din Europa Occidentală - am avut și am

mereu contacte cu frații noștri catolici și protestanți.

Aproape toate comunitățile noastre românești din Apus își țin slujbele în biserici puse la dispoziția lor de catolici sau de protestanți, la care constat o mare deschidere spre Ortodoxie. Pretutindeni întâlnesc în bisericile catolice și chiar și în unele biserici protestante icoane ortodoxe: "Sfânta Treime" de Rubliov sau "Maica Domnului" din Vladimir; mulți călugări și mireni din aceste biserici practică "rugăciunea lui Iisus", unele obști monahale catolice au adoptat chiar ritul bizantin și încearcă să trăiască în duhul spiritualității ortodoxe. "Filocalia" este tradusă în franceză și engleză. Mănăstirea benedictină de la Bellefontaine (Franța) care a publicat "Filocalia" publică, de asemenea, și o colecție întregă, intitulată "Spiritualité orientale", în care au apărut zeci de volume de spiritualitate ortodoxă. Tot astfel și în mediul englez și german găsești multe astfel de cărți. Papa Ioan Paul al II-lea îndeamnă pe catolici în Enciclica sa "Orientale lumen" să se inspire din Liturgia și spiritualitatea ortodoxă.

Desigur, această căutare spre lumea răsăriteană este motivată de împușinarea propriilor izvoare duhovnicești în Apus. Astfel, se pare că creștinismul apusean, forțat de multiplele crize pe care le traversează, se întoarce încetul cu încetul la izvoarele duhovnicești comune Răsăritului și Occidentului din primul mileniu de viață creștină.

Spun aceste lucruri simple, în fond constatări pe care le poate face oricine, pentru că mi se pare că există încă foarte mulți ortodocși, mai cu seamă printre cei ce au doar o brumă de cultură teologică, care califică de-a valma drept eretici pe protestanți, pe catolici și chiar pe ortodocșii precaldonieni și cred că este un păcat să te rogi împreună cu ei. În acest sens, se invocă unele canoane din sec. IV. Nu se mai știe însă că cuvântul "eretic" în accepțiunea sa din sec. IV desemna pe arieni, care nu mărturiseau dumnezeirea Fiului - socotindu-L pe Hristos doar om și negându-i calitatea de Dumnezeu.

Desigur, cu cei care nu mărturisesc pe Hristos, Dumnezeu adevărat și om

adevărat, nu te poți ruga împreună, pentru că rugăciunea însăși se adresează lui Hristos ca Dumnezeu. Și apoi, trebuie să mai știm că atunci când canoanele opresc rugăciunea împreună cu ereticii se referă la Euharistie. Or, între creștinii de diferite confesiuni s-a stabilit principiul ca să nu se împărtășească din același Potir până când nu se va realiza unitatea de credință. Împărtășirea comună va pecetlui deci unitatea creștină.

Din păcate, credincioși integriști, sau care au o falsă imagine despre credința fraților lor de alte confesiuni găsim în egală măsură și la catolici și la protestanți. Am constatat cu stupeoare cum persistă în mintea unor credincioși din Occident vechile caricaturi din Evul Mediu despre credința celuilalt. În ce privește Ortodoxia, unii nu văd în ea decât folclor religios, superstiție sau tradiție împietrită, fără prea multă legătură cu Scriptura, lată un exemplu:

Cu vreun an sau doi în urmă, s-a întâmplat să cunosc un tânăr protestant cu o tânără ortodoxă. Pentru că tânărul studiase teologia evanghelică, dar cunoștea bine și pe cea ortodoxă, a ținut să fie cunoscut după rânduiala ortodoxă. Pastorul evanghelic din parohia lui nu știa însă mai nimic despre Ortodoxie, ba chiar credea că Scriptura lipsește cu desăvârșire din ritul ortodox al Cununiei.

Când i-am arătat slujba cununiei, a rămas profund uimit să descopere că toată este de inspirație biblică. S-a mirat de frumusețea ei și a acceptat cu bucurie să o săvârșesc în biserica lui.

Mișcarea ecumenică s-a născut tocmai din dorința de cunoaștere reciprocă și se dorește să fie, înainte de toate, un dialog al dragostei între creștini. Căci fără dragoste nu există cunoaștere, după cum nici cunoaștere fără dragoste.

Și cine trebuie să dovedească mai multă dragoste lumii decât creștinii care cunosc dragostea întrupată a lui Dumnezeu în Mântuitorul Iisus Hristos? Dar cum să dovedim dragostea noastră dacă nu ne iubim mai întâi noi unii pe alții?

"Întru aceasta va cunoaște lumea că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții" (In. 13,

35), a zis Mântuitorul. După secole de ignorare și, adeseori, de războaie religioase, Bisericile și Confesiunile creștine încep să se apropie unele de altele, să se cunoască reciproc pentru a putea aprecia pozitivul din fiecare Tradiție și să se pună la masa dialogului teologic, pentru a depăși diferențele dogmatice care le separă, în vederea refacerii unității creștine.

Cine poate fi atât de orb sufletește ca să nu vadă în aceasta mâna lui Dumnezeu, lucrarea Duhului Sfânt, care nu încetează să conducă lumea în mod misterios spre unitatea ei în Hristos?

Faptul că pașii făcuți până acum în dialogul teologic sunt mici, iar în dialogul dragostei constatăm cu durere regresul față de deceniile precedente, datorită înmulțirii prozelitismului, mai ales printre ortodocși - ceea ce provoacă tendințe fundamentaliste printre aceștia - nu poate fi pus decât pe seama păcatului nostru, al tuturor. Este păcatul celor ce vin să ne "evangelizeze" sau să ne câștige pentru Bisericile lor, pentru că nu respectă identitatea fraților lor în Hristos și, cel mai adeseori, nici libertatea de conștiință a credincioșilor, amăgindu-i cu bunuri materiale ceea ce, evident, este un păcat împotriva Duhului Sfânt, Duhul libertății - dar este și păcatul nostru, al ortodocșilor, care neglijăm atât de mult misiunea și ne îngrijim așa de puțin de sufletele credincioșilor și de viața lor de zi cu zi. Cu alte cuvinte îi lăsăm pradă "lupilor".

Criza mișcării ecumenice de astăzi este în fond rezultatul crizei multiple din sânul Bisericilor și Confesiunilor creștine, în această vreme de mari confuzii spirituale. Datorită presiunii exercitate de societatea de consum, Occidentul pare că se îndreaptă tot mai mult spre "religia umanistă și vagă în care Dumnezeu devine o prelungire a omului care îl caută", zice un autor creștin ortodox.

Refuzul metodic, dar neproclamat al "rugăciunii și postului" luate împreună, reprezintă în cele din urmă fundamentul tuturor crizelor. "Scoateți Crucea din Evanghelie, zice același autor, și cu timpul veți obține Evanghelia pentru consumatori cucernici". Același refuz al ascezei conduce și la

"morală liberală" care alunecă de la liberalism la permisivitate. Atitudinea unor biserici ieșite din Reformă față de problemele de morală sexuală sau cu privire la așa-zisul "limbaj inclusiv" provoacă pe drept cuvânt scandal și sminteală printre creștinii de bună credință. Nu este locul să dezvoltăm aici aceste probleme, dar ne putem întreba:

Cum este posibil ca tocmai aceste Confesiuni pentru care Reforma a însemnat întoarcerea la Cuvântul lui Dumnezeu și revalorificarea lui în viața creștină să încerce acum reforma Cuvântului lui Dumnezeu însuși? Oare să nu fie această rătăcire cea mai de pe urmă?

Relativizarea Cuvântului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă în fond negarea lui și acomodarea moralei creștine la duhul veacului de acum, uzurpă temelile înseși ale Creștinismului. Eminentă Sa, Cardinalul Ratzinger vede în această morală permisivă vechea ispită a omului din paradis: "Veți fi ca Dumnezeu!" (Fac. 3, 5). "Ca Dumnezeu, adică eliberați de legea Creatorului, liberi față de înseși legile naturii, stăpâni absoluți asupra propriului destin. Omul revine, fără încetare, la dorința de a fi singurul său stăpân". Din păcate, capitalismul sălbatic și societatea de consum tind să se generalizeze în toată Europa și în întreaga lume.

Crizele de azi din Creștinismul apusean se vor adăuga mâine la crizele pe care le traversează Ortodoxia: filetismul, spiritul de autosuficiență, lipsa de unitate și colaborare între Bisericile locale, prea puțina misiune și angajare socială...Or, aceste crize nu pot fi depășite decât prin solidarizarea tuturor creștinilor.

Tocmai de aceea dialogul ecumenic este acum mai necesar decât oricând. Oare, noi creștinii, trebuie să învățăm de la cei din afara Bisericii că dialogul este singura cale de rezolvare a diferendelor și că numai împreună putem înfrunța marile ispite care atacă temelile înseși ale credinței?

Nimeni nu se poate închide în autosuficiența sa, fiecare creștin, fiecare Confesiune, are nevoie de toți ceilalți creștini și de toți oamenii. Și noi ortodocșii, chiar dacă mărturisim plenitudinea adevărului sau, mai

degrabă, tocmai pentru că mărturisim dreapta credință trebuie să ne simțim responsabili față de toți semenii noștri în umanitate. "

Dacă un mădular suferă, suferă toate celelalte mădulare". Nimeni nu se mântuiește singur, ci numai în comuniunea semenilor săi, pentru care este dator să-și pună viața ca și Hristos.

Eu cred că participarea ortodoxă la dialogul ecumenic este, înainte de toate, o datorie de credință, care trebuie împlinită cu dragoste și cu înțelepciune pentru a nu "sminti" pe cei slabi în credință și, mai ales, pentru a nu compromite adevărul de credință, dar și cu perseverență pentru a grăbi ziua când Duhul Sfânt va uni din nou pe toți creștinii în aceeași Biserică, "una, sfântă, sobornicească și apostolică". Bine știind că dezbinarea creștinilor este un păcat împotriva Duhului Sfânt și că ea este cel mai mare obstacol în calea convertirii lumii la Hristos. Mântuitorul s-a rugat "ca toți să fie una pentru ca lumea să creadă".

Pentru ca Mișcarea ecumenică să iasă din impasul în care se găsește astăzi, nu este nevoie de mai multă diplomație bisericească, ci de mai multă asceză, adică de mai mult post și de mai multă rugăciune, singurul mijloc de exorcizare a demonilor, care întunecă mințile și rățăcește inimile. Iar postul și rugăciunea ne vor conduce la evlavie și smerenie pentru ca să ne recunoaștem greșelile proprii și să nu aruncăm vina pe alții. "

Ecumenismul adevărat, zice Vladimir Zielinsky, va începe în ziua în care Bisericile vor merge la întâlniri și colocvii fără veșmintele lor fastuoase, fără alai, ci vor veni cu rănile pe care vor să le vindece, cu problemele de dezlegat, cu crizele de rezolvat", punând în practică imperativul paulin: "Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos" (Gal. 6,2). Numai pe calea sfințeniei se poate reinnoi și restaura credința creștină. Și numai sfințenia îi va uni pe creștini. De aceea, Papa Ioan Paul al II-lea zice: "Biserica are nevoie astăzi de sfinți și nu de reformatori".

Mitropolitul Serafim – Referat prezentat la o masă rotundă, cu prilejul întâlnirii "Oameni și religii", organizată de Comunitatea S. Egidio, București 1 sept. 1998

Să nu spui:

Tată dacă nu te porți ca un fiu în fiecare zi!

Nostru dacă ești închis în egoismul tău!

Care ești în ceruri dacă crezi că nu te poate vedea

Sfințească-se Numele Tău dacă prin viața ta nu-l reprezinți cu cinste!

Vie împărăția Ta dacă o confunzi cu succesul material!

Facă-se voia Ta dacă ești preocupat numai de planurile tale!

Sfințească-se numele Tău dacă prin viața ta nu dovedești așa!

Facă-se voia Ta ... dacă nu o accepți când nu-ți convine!

Precum în cer așa și pe pământ dacă nu trăiești principiile Cerului aici pe pământ!

Pâinea noastră cea de toate zilele ... dacă nu te gândești la cei înfomețați!

Ne iartă nouă greșelile noastre ... dacă păstrezi ranchiună pe fratele tău.

Nu ne duce pe noi în ispită ... dacă ai de gând să păcătuiești în continuare!

Căci a ta este împărăția, puterea și slava dacă nu recunoști toate acestea!

Amin dacă nu iei în serios cuvintele din Tatăl nostru

Resurse creștine

Ce anume aduce cea mai multă fericire în familie?

Sentimentul de unitate în dragoste, unitate în Dumnezeu. Când toți în familia ta îl iubesc pe Dumnezeu și se iubesc unii pe alții. Aceasta și este cea mai mare bucurie, mai ales atunci când în jurul tău marea vieții se zbugiumă, în jurul tău e furtună și vijelie, și în luntrea familiei tale e liniște, bucurie, pace, dragoste și Hristos. Atunci îți dorești ca toată lumea să fie bine și fericită, te bucuri că binele este mai puternic decât răul, iar în inimă îți pătrunde mulțumirea față de Dumnezeu.

Cea mai mare iluzie a omului contemporan este neînțelegerea diferenței dintre fericire și plăcere. Oamenii năzuiesc spre fericire, dar în realitate, caută tot mai mult plăcerile, care îi fac în cele din urmă și mai nefericiți!"
Prof. Vladimir Vorobiev

Greierele și Furnica

Într-o după-amiază, mama lui Marcel, un băiețel de 9 ani, a primit un telefon de la învățătoarea acestuia.

- Aș dori să vă spun ce a făcut Marcel astăzi la școală, m-am gândit că merită să aflați.

- Vă ascult, răspunse mama puțin neliniștită.

- În această dimineață am predat o oră de creație literară și, așa cum procedez de obicei, le citesc și le dictez copiilor fabula „Greierele și Furnica”:

Greierul în desfătare,

Trecând vara cu cântare,

Deodată se trezește

Că afară viscolește,

Iar el de mâncat nu are.

La vecina sa furnică

Alergând, cu lacrimi pică

Și se roagă să-i ajute,

Cu hrană să-l împrumute,

Ca de foame să nu moară,

Numai pân' la primăvară.

Apoi, mă opresc aici, lăsându-i pe copiii să scrie pe o hârtie finalul fabulei.

Marcel a ridicat mâna și a întrebat: - Doamna învățătoare, pot să fac un desen în loc de continuare?

- Dacă îți place, poți să faci, i-am răspuns, însă mai întâi te rog să scrii finalul fabulei.

După câteva minute lucrările au început să sosească la catedră. Ca și de alte dăți, au fost două variante de încheiere. Unii au spus că furnica și-a împărțit mâncarea cu greierele,

amândoi trecând cu bine peste iarnă, iar alții au spus că furnica nu și-a împărțit mâncarea cu greierele, așa încât furnica a supraviețuit iar greierele a murit.

Doar Marcel a dat un alt fel de răspuns, cum nu am mai auzit până acum. A scris așa: "Furnica i-a dăruit greierașului toată mâncarea adunată. Greierașul a supraviețuit, însă furnica a murit."

Desenul este și el surprinzător. În partea de jos a lucrării scrise Marcel a desenat crucile de pe Golgota.

"În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre." (1Ep. Ioan 4.10)

Apostolia - Pagina copiilor

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

1 iunie - Rusaliile - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg. Hirotonește întru diacon pe teologul Daniel Smionescu pentru Parohia Schwäbisch Gmünd.

5 iunie - slujește Sf. Maslu la Parohia „Sf. Ioan cel Nou de la Suceava” din Kempten și ține cuvânt de învățătură (Pr. Cristian Căjvăneanu).

6 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Kempten. Participă la agapă. La Augsburg, oficiază Taina Botezului pentru pruncul Teodor Sava, cel de-al treilea copil al Păr. Ciprian Suci.

7 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia „Tuturor Sfinților” din Waldkraiburg cu prilejul hramului (Pr. Ioan Turcu). Participă la agapă.

13 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică în orașul Tambach - Dietharz, (Thuringia) și participă la sărbătoarea „Zilele orașului Anina” în Tambach.

14 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Parohia „Sf. Mc. Vitus”, ocrotitorul Saxoniei și „Sf. Voievod Ștefan cel Mare” din Chemnitz cu prilejul hramului (Ieromonah Dr. med. Athanasie Ulea). Participă la agapă.

21 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg. După slujbă participă în Sala mare la un moment cultural dedicat împlinirii a 126 de ani de la trecerea la cele veșnice a lui Mihai Eminescu.

23-26 iunie - face o vizită la Mănăstirea Ortodoxă "Acoperământul Maicii Domnului" de la Bussy en Othe (Franța). Slujește Sf. Liturghie și ține cuvânt de învățătură.

27 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia „Sf. Apostoli Petru și Pavel”, din Ulm cu prilejul hramului (Pr. Sebastian Suci). Participă la agapă.

28 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia „Sf. Ierarh Ghelasie de la Râmneț

INFORMAȚII

și Sf. Bonifatie” din Wiesbaden cu prilejul hramului (Pr. Cristian Vaida). Participă la agapă.

29 iunie - Sf. Ap. Petru și Pavel - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala mitropolitană din Nürnberg. Hirotonește întru diacon pe tânărul teolog Mihai Ilaș.

30 iunie - conduce lucrările Consiliului Eparhial.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

1 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

7 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Schitul Românesc Prodromul din Sf. Munte Atos.

9 iunie - însoțit de Pr. Mircea Tudorache (Freiburg) și Pr. Marius Mezinca (Karlsruhe), se întâlnește la Karlsruhe cu consilierul Bisericii Evanghelice, Dr. Benjamin Simon, în vederea solicitării unor locașuri de cult pentru parohiile din Freiburg și Karlsruhe. Se întâlnește la Limburg cu Dr. Thomas Lör, episcop vicar, în vederea găsirii unui locaș de cult în Frankfurt.

9 iunie - prezidează la Offenbach ședința de lucru a preoților din Protoieria Germaniei de Centru-Vest și Luxemburg (Protoieru Ștefan Anghel).

10 iunie - însoțit de P.C. Pr. Ștefan Anghel, are o întâlnire cu decanul evanghelic al orașului Frankfurt, Dr. Ioachim Knecht, în căutarea unui locaș de cult.

13 iunie - săvârșește la Essen (Pr. Ioan Ho-doș) Taina Sf. Maslu. Predică.

14 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Essen cu prilejul hramului. Participă la agapă.

16 iunie - la Facultății de Teologie Ortodoxă din München, susține prelegerea: "Monahismul în Biserica Ortodoxă Română. Principii organizatorice și spiritualitate".

18 iunie - participă la un Seminar desfășu-

rat la Mănăstirea Benedictină Niederaltaich, unde susține referatul: „Paternitatea Duhovnicească la Sf. Vasile cel Mare”.

19 iunie - participă la deschiderea zilelor ecumenice din Fürstenfeldbruck; ia parte la o discuție de podium cu Arhiepiscopul de München și Freising, Cardinalul Reinhard Marx și Episcopul evanghelic al Landului Bavaria, Heinrich Bedford Strohm.

21 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München; săvârșește parastasul de un an de la trecerea la cele veșnice a d-lui Nicolae Stroescu.

22 iunie - participă la festivitatea de decernare a Premiului Culturii Eleno-Bavareze din partea Mitropoliei Grecești către Episcopul Dr. Heinrich Bedford Strohm.

24 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

27 iunie - participă, la München, la lansarea cărții "Trăirea pe interval" a d-nei Alina Cozan; rostește un cuvânt referitor la identitatea în condițiile imigrației.

28 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Fürstenfeldbruck cu prilejul hramului.

29 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

30 iunie - participă la lucrările Consiliului Eparhial.

Rumänische Orthodoxe Metropolie (KdÖR)

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: Liga Bank EG
IBAN: DE 65 7509 0300 0001 1678 04
BIC: GENODEF1M05